

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUZO, MARIO

Casino / Mario Puzo ; trad. de Adrian Petculescu.

- Ediția a 2-a.- București : Orizonturi, 2018

2 vol.

ISBN 978-973-736-383-1

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-736-385-5

I. Petculescu, Adrian (trad.)

821.111

MARIO PUZO

CASINO

volumul 2

Traducere de **Adrian Petculescu**

Copyright © 1978 by Mario Puzo

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Editura ORIZONTURI

Cărți în curs de apariție la Editura Orizonturi:

1. *Sub semnul răzbunării: Secretul lui Onassis*
2. *O istorie a războiului rece*
3. *Inițiere în misterele istoriei*
4. *Drama otrăvirilor*
5. *Asasinate politice în România*
6. *Scriitori în fața justiției*

Ultime apariții:

- *Păsările* de Daphne Du Maurier
- *Scrisoarea furată* de Edgar Allan Poe
- *Taina calului de lemn* de D.H. Lawrence
- *Torrente, 5 vol.* de A-M. Desmarest
- *Viețile marilor compozitori, 2 vol.*
de Harold C. Schonberg
- *Florile răului* de Charles Baudelaire
- *Viața mea, ce spectacol!*
de Cristina Stamate
- *Nașul* de Mario Puzo, 2 vol.
- *Sicilianul* de Mario Puzo, 2 vol.
- *Lumea teatrului românesc*
de Dumitru Furdui

24

Eram în Vegas când Osano a terminat cu întrunirile la care discutaseră despre scenariul de film după cartea lui. Așa că am făcut un zbor scurt până la Los Angeles, ca să ne întoarcem împreună la New York. Cully îmi spusese să-l aduc pe Osano la Las Vegas, ca să-l cunoască și el. Dar nu reușisem să-l conving pe Osano, așa că m-am dus la Los Angeles.

L-am găsit pe Osano în apartamentul său de la Hotelul Beverly Hills, supărat cum nu-l văzusem niciodată. Avea impresia că industria filmului îl tratase ca pe un rahat. Tipii ăștia nu știau că este renumit în lumea întreagă? Că era alintatul criticilor, de la Londra la New Delhi și de la Moscova la Sydney, Australia? Că fusese tradus în treizeci de limbi, inclusiv diferite variante ale limbii slave? Ceea ce nu pomenea el era că toate filmele făcute după cărți de-ale sale se soldaseră cu pierderi.

Și mai era supărat și din alte motive. Nu suporta ideea că regizorul filmului este mai important decât scriitorul. Când încercase să obțină un rol mic pentru o prietenă de-a sa, nu reușise și asta îl enervase. S-a enervat și mai tare când cameramanul și actorul din rolul secundar și-au băgat prietenele în film. Un afurisit de cameraman și un actorăș mizerabil aveau mai multă influență decât marele Osano. Nu-mi rămânea decât să sper că voi reuși să-l urc în avion înainte să dărâme

studioul și să fie băgat la răcoare. Iar avionul pleca abia a doua zi dimineața, așa că aveam de așteptat o zi și o noapte. Ca să-l mai liniștesc, l-am dus la agentul său de pe Coasta de Vest, un tip sportiv, care juca tenis și care avea o mulțime de clienți în industria spectacolelor. Și avea niște prietene al naibii de frumoase. Tipul se numea Doran Rudd.

Doran a făcut tot ce a putut, dar nimic nu ajută când dezastrul stă la pândă.

— Ai nevoie de puțină relaxare, i-a spus el lui Osano, o cină bună în compania unei femei frumoase, un tran-chilizant ca să poți dormi.

Doran se purta absolut fermecător cu femeile, dar le insulta când era doar cu bărbați.

Bineînțeles că Osano a jucat puțin teatru înainte să fie de acord. La urma urmelor, un scriitor faimos, un viitor câștigător al Premiului Nobel, nu poate accepta să fie „aranjat” ca un adolescent. Dar agentul mai avusese de-a face cu tipi ca Osano. Făcuse aranjamente similare pentru un secretar de stat, pentru un președinte și pentru cel mai mare evanghelist al Americii.

Era o plăcere să-l urmărești pe Doran netezindu-i lui Osano penele zburlite. Nu era o treabă de tip Vegas, unde fetele erau trimise la tine în cameră așa cum ți se trimitea o pizza. Era o treabă stilată.

— Știi o fată cu adevărat inteligentă, care moare de nerăbdare să te cunoască, i-a spus Doran. A citit toate cărțile tale. Crede că ești cel mai mare scriitor din America, nu te mint. Și nu este o simplă starletă. A absolvit psihologia la Universitatea din California și primește roluri importante în filme, o fată foarte potrivită pentru tine.

Bineînțeles, Osano nu s-a lăsat păcălit. Știa că era o joacă, că trebuia să se lase convins să facă ceea ce de

fapt își dorea. Când Doran a ridicat telefonul, Osano nu a rezistat și l-a întrebat:

— Toate bune și frumoase, dar mă și culc cu ea?

Agentul deja forma numărul cu un creion.

— Ai o șansă de nouăzeci la sută, i-a spus el.

— De unde ai scos cifra asta? a întrebat Osano imediat.

Așa făcea întotdeauna când cineva îi pomenea un procentaj. Ura statistica. Ba chiar era convins că prețurile listate în *New York Times* pentru diferite acțiuni erau inventate, pentru că niște acțiuni IBM erau cotate la 295, dar nu obținuse decât 290 când voise să le vândă.

Doran a fost uimit și s-a întrerupt din formarea numărului.

— De când o cunosc, am trimis-o în oraș cu cinci tipi. Patru din ei au marcat.

— Asta face optzeci la sută, a spus Osano.

Doran a început să formeze din nou numărul. Când i s-a răspuns, s-a rezemat în scaunul său rotativ și ne-a făcut cu ochiul. Apoi și-a început numărul de dans.

L-am admirat cu adevărat. Era al naibii de bun. Avea o voce foarte caldă și un râs molipsitor.

— Katherine, a găngurit el, clienta mea preferată. Ascultă, am vorbit cu regizorul care urmează să facă westernul ăla cu Clint Eastwood. Îți vine să crezi că și-a amintit de tine de la interviul acela de anul trecut? Mi-a spus că ai fost cea mai bună de la probă, dar că a trebuit să ia pe cineva cu nume și că i-a părut rău că a făcut asta, când s-a terminat filmarea. Oricum, vrea să te vadă mâine la unsprezece sau la trei. Te sun eu mai târziu ca să-ți spun ora exactă. OK? Am o presimțire că va ieși bine, cred că asta este clipa cea mare. Cred că a venit și timpul tău. Nu, nu glumesc.

Apoi a ascultat un timp.

— Da, da, cred că ai fi grozavă în asta. Absolut superbă.

Și-a dat ochii peste cap uitându-se spre noi, lucru care mi l-a făcut antipatic.

— Da, am să-i sondez și te mai sun. Auzi, cine crezi că este la mine în birou chiar acum? Nu. Nu. Este un scriitor. Osano. Da, nu glumesc. Nu, pe bune. Da, așa este. Poate nu-ți vine să crezi, dar a pomenit și de tine. Nu după nume, discutam despre filme și a menționat rolul pe care l-ai făcut în *City Death*. Nu-i așa că este amuzant? Da, este un fan de-al tău. Da, i-am spus că îți plac cărțile lui. Ascultă, am o idee grozavă. Diseară iau cina cu el la *Chasen's*, ce-ar fi să vii și tu să ne înfrumusețezi masa? Grozav. Trimit o mașină să te ia pe la opt. OK, scumpete. Sunt sigur că te va plăcea, nu vrea să întâlnească nicio starletă. Nu-i place tipul starletă, îi place conversația, așa că mi-am dat seama că sunteți foarte potriviți. La revedere, draguță.

Agentul a închis telefonul, s-a lăsat pe spate în scaun și ne-a zâmbit.

— Este o tipă cu adevărat draguță, a spus el.

Am observat că Osano era puțin deprimat de toată scena. Îi plăceau femeile cu adevărat și nu-i plăcea să le păcălească. Deseori spunea că preferă să fie dus de nas de o femeie decât să o ducă el cu preșul. O dată chiar îmi spusese care este filozofia lui despre a fi îndrăgostit, că era mai bine să fii victima.

— Privește lucrurile în felul următor, îmi spusese el. Când ești îndrăgostit de o femeie, tu ești cel mai câștigat, chiar dacă te duce de nas. Tu ești cel care se simte grozav, tu ești cel căruia îi face plăcere orice clipă. Ea este cea care se simte mizerabil. Ea muncește... tu te distrezi. De ce să te plângi când îți dai papucii și îți dai seama că te-a prostit?

Ei bine, filozofia sa a fost pusă la încercare în seara aceea. S-a întors înainte de miezul nopții, m-a sunat și apoi a venit să bem ceva și să-mi povestească ce se întâmplase cu Katherine. Procentul tipilor care se culcaseră cu ea scăzuse. Era o brunetă micuță, fermecătoare și atrăgătoare. Îl adora pe Osano. Era teribil de emoționată că lua masa cu el. Doran a priceput și a dispărut după cafea. Osano și Katherine au mai rămas la o sticlă de șampanie, înainte să se întoarcă la hotel și să treacă la treabă. Atunci s-a schimbat norocul lui Osano, deși ar fi putut redresa situația dacă n-ar fi fost atât de orgolios.

Treaba a fost stricată de unul dintre cei mai neobișnuiți actori din Hollywood. Se numea Dickie Sanders, câștigase un Oscar și jucase în șase filme de succes. Ceea ce îl făcea unic era faptul că era pitic. Lucrurile nu stăteau atât de rău pe cât sună. Era doar puțin mai mic decât un bărbat foarte scund. Dar arăta foarte bine. Puteai spune că era un James Dean în miniatură. Avea același zâmbet trist și dulce, care avea un efect devastator asupra femeilor. Tipele nu-i puteau rezista. Și, cum spunea Doran mai târziu, dacă lăsa rahaturile deoparte, ce tipă ar fi rezistat să nu se culce cu un pitic chipeș?

Când Dickie Sanders intrase în restaurant, nu se pusese problema cine era preferatul. Dickie era singur și se oprise la masa lor ca s-o salute pe Katherine; se pare că se cunoșteau, căci jucase și ea un rolșor într-unul din filmele sale. Oricum, Katherine îl adora de două ori mai mult decât îl adora pe Osano. Iar Osano se enervase atât de tare încât o lăsase cu piticul și se întorsese singur la hotel.

— Ce oraș de rahat, a spus el. Un tip ca mine pierde în fața unui afurisit de pitic.

Era opărit rău de tot. Faima sa nu însemna nimic. Premiul Nobel care urma să vină, toate premiile Pulitzer câştigate nu însemnau nimic. Leşise pe locul doi faţă de un actor pitic şi nu putea să înghită asta. Până la urmă a trebuit să-l car până în camera lui şi să-l pun în pat. Ultimele mele cuvinte de consolare au fost:

— Ascultă, nu este un pitic, este doar un tip foarte scund.

În dimineaţa următoare, când ne-am urcat în avionul Boeing 747 pentru New York, Osano era încă deprimat. Nu doar pentru că redusese procentajul de bărbaţi care se culcaseră cu Katherine, ci şi pentru că scenariul după cartea sa era o cârpăceală. Ştia că este un scenariu mizerabil şi avea dreptate. Aşa că era foarte prost dispus şi a forţat-o pe stewardesă să-i dea un whisky înainte ca avionul să decoleze.

Eram chiar pe primul rând de scaune, lângă peretele din faţă. Locurile de cealaltă parte a culoarului erau ocupate de o pereche de vârstă medie, foarte elegant îmbrăcată. Bărbatul avea o expresie de nefericire care era oarecum plăcută. Aveai impresia că trăieşte într-un iad al său, dar unul pe care îl merita. Îl merita datorită aroganţei pe care o afişa, hainelor scumpe, răutăţii din ochii săi. Suferea şi avea de gând să-i facă să sufere şi pe cei din jurul său.

Nevastă-sa era imaginea clasică a femeii răsfăţate. Era evident că este bogată, mai bogată decât bărbatul ei, deşi probabil erau bogaţi amândoi. Asta se vedea clar din felul în care au luat meniul de la stewardesă, din privirea pe care i-au aruncat-o lui Osano, care sorbea din băutura teoretic ilegală.

Femeia avea acea frumuseţe ostentativă, conservată prin operaţii estetice, poleită de bronzul uniform al lămpilor de ultraviolete şi al soarelui din sud. Avea acea

gură nemulţumită, care este poate cel mai urât lucru la o femeie. La picioarele sale se afla o cuşcă din plasă de sârmă în care se găsea un pudel franţuzesc foarte frumos, poate cel mai frumos din lume, cu blăniţă argintie şi ondulată, care îi cădea peste ochi. Era cel mai fericit şi cel mai drăguţ căţeluş pe care-l văzusem vreodată. Cele două fiinţe umane mizerabile erau evident încântate că sunt proprietarii acestei comori. Ochii bărbatului deveneau un pic mai blânzi când privea pudelul. Faţa femeii nu exprima plăcere, ci o mândrie de proprietar, ca aceea a unei femei bătrâne şi urâte care îşi scoate pe piaţă fata frumoasă şi virgină. Când îşi întindea mâna spre căţel, pe care acesta i-o lingeau lasciv, era ca un papă care îşi întinde inelul să fie sărutat.

Una din calităţile lui Osano era că observa tot ce se întâmplă în jurul său, chiar dacă aveai impresia că se uită în altă parte. Stătea pe scaun cu umerii lăsaţi şi părea că se uită doar la paharul său, dar mi-a spus:

— Aş prefera să mi-o sugă câinele, decât s-o las pe tipa aia.

Zgomotul motoarelor făcea imposibil ca femeia să audă această remarcă, dar tot m-am simţit puţin jenat. Tipa ne-a aruncat o privire rece şi dispreţuitoare, dar poate că aşa îi privea pe toţi.

Apoi m-am simţit vinovat că i-am condamnat la prima vedere. La urma urmelor, erau două fiinţe umane. Aşa că i-am spus lui Osano:

— Poate că nu sunt aşa de răi cum par.

— Ba sunt, mi-a spus el.

Stewardesele au servit mâncarea, iar eu i-am povestit întâmplări din Las Vegas. Nu-i venea să creadă că fusesem un jucător pătimaş.

Ignorându-i pe cei aflaţi de cealaltă parte a culoarului, uitând de ei, l-am întrebat pe Osano:

— Ştii ce termen folosesc jucătorii pentru sinucidere?

— Nu, a spus Osano.

— Îi spun Asul cel Mare, i-am spus zâmbind.

Osano a clătinat din cap. Am observat ușorul său dispreț pentru melodrama implicată de această expresie, dar am continuat:

— Așa mi-a spus Cully în dimineața când Jordan s-a sinucis. A venit la mine și mi-a spus: „Știi ce a făcut afurisitul ăla de Jordan? A scos Marele As din mânecă. Tâmpitul a folosit Asul cel Mare“. Așa îi suna vocea, ca și cum pronunța cu litere mari.

— De ce crezi că a făcut-o? m-a întrebat Osano.

Nu-l interesa prea mult, dar văzuse că sunt supărat.

— Cine dracu' știe? Credeam că sunt al naibii de deștept, că l-am intuit pe tip. Eram pe-aproape, dar tipul m-a păcălit. Asta mă omoară. M-a făcut să-mi pierd încrederea în caracterul lui, în existența lui umană tragică. Să nu lași pe nimeni să te facă să-ți pierzi orice încredere în ființa umană.

Osano a rânjit și a dat din cap în direcția celor doi, aflați de cealaltă parte a culoarului.

— De exemplu, unii ca ei?

Mi-am dat seama că prezența celor doi mă făcuse să-i spun povestea. I-am aruncat o privire femeii.

— Poate, am răspuns.

— OK, a spus Osano, dar sunt și excepții, în special printre cei bogați. Știi care-i problema cu cei bogați? Se cred la fel de buni ca ceilalți, doar pentru că au o mulțime de parale.

— Și nu sunt?

— Nu. Sunt ca niște cocoșați.

— Și cocoșații nu sunt la fel de buni ca ceilalți? I-am întrebat.

— Nu, a spus Osano. Și nici cei chiori, cei respinși, criticii, tipele urâte și tipii fricoși. Toți trebuie să facă

eforturi ca să fie la fel de buni ca ceilalți. Ăștia doi n-au făcut niciun efort, n-au fost niciodată la fel de buni.

Osano era puțin illogic și nu era în cea mai bună formă, dar era de înțeles, avusese o săptămână proastă. Așa că am lăsat-o baltă. Ne-am terminat masa, bând șampania proastă și mâncând mâncarea aceea fadă, pe care ai schimba-o bucuros pe un cânat fierbinte din Coney Island. Când a fost coborât ecranul pentru proiecția filmului, Osano s-a ridicat și a urcat scara care ducea la barul de la etaj. Mi-am terminat cafeaua și m-am dus după el.

Stătea într-un fotoliu cu spătar înalt și își aprinse un trabuc. Mi-a oferit și mie unul și am acceptat. Începuseră să-mi placă și asta îl încânta pe Osano. Era întotdeauna generos cu havanele sale, dar nu-i plăcea să le risipească. Dacă luai un trabuc, te urmărea cu atenție, să vadă dacă îți place suficient de mult ca să-l meriți. Salonul barului începea să se umple. Stewardesa de serviciu la bar era ocupată cu prepararea băuturilor. Când i-a adus lui Osano un martini, s-a așezat pe brațul fotoliului său, iar Osano și-a pus mâna în poala ei, ținând-o de cealaltă mână.

Una din chestiile grozave când erai faimos ca Osano era că îți puteai permite astfel de lucruri fără să ți se întâmple nimic. În primul rând, aveai suficientă încredere ca să faci așa ceva. În al doilea rând, tânăra respectivă, în loc să te considere un bătrân libidinos, era deosebit de flatată că cineva atât de important o considera foarte atrăgătoare. Se simțea grozavă pentru că Osano voia să i-o tragă, nu știa că Osano ar regula orice fustă. Ceea ce nu era chiar atât de rău cum pare, căci o mulțime de tipi ca el regulau orice prindeau, cu fustă sau cu pantaloni.

Tânăra stewardesă era fermecată de Osano. Apoi o pasageră a început să se dea la el, o femeie frumoasă,

cu o față interesantă. Ne-a spus că tocmai revenise la normal în urma unei operații de inimă, că nu se mai regulase de șase luni și că era gata să înceapă. Țasta era genul de lucruri pe care femeile i le spuneau întotdeauna lui Osano. Credeau că-i pot spune orice pentru că era scriitor, deci capabil să înțeleagă orice. Iar pentru că era faimos, cele spuse le făceau interesante.

Osano a scos cutiuța în formă de inimă în care ținea pilulele. Era plină cu tablete albe. A luat una, apoi le-a oferit și femeii operate de inimă și stewardesei.

— Luați, le-a spus el, este un stimulent, ne vom simți grozav. Apoi s-a răzgândit și i-a spus femeii operate de inimă:

— Nu, dumneata nu, căci abia te-ai refăcut după operație.

Mi-am dat seama că femeia fusese exclusă din afacere. Căci pastilele erau doar penicilină, pe care Osano le lua întotdeauna înainte de un contact sexual, ca să se ferească de boli venerice. Întotdeauna folosea acest truc pentru ca posibila parteneră să înghiță și ea o pastilă, reducând și mai mult riscul de îmbolnăvire.

Osano a înghițit o pastilă, luând o înghițitură din pahar. Stewardesa a luat și ea una, râzând, iar Osano i-a zâmbit. Mi-a întins și mie cutiuța, dar am refuzat.

Stewardesa era o tânără foarte drăguță, dar nu era capabilă să-i manevreze pe Osano și pe femeia operată la inimă. Încercând să-i recâștige atenția lui Osano, l-a întrebat dulce:

— Ești căsătorit?

Știa la fel de bine ca ceilalți că Osano fusese căsătorit cel puțin de cinci ori, dar nu știa că o astfel de întrebare îl irita pe Osano, care întotdeauna se simțea puțin vinovat că își înșela nevestele, chiar dacă divorțase de ele. S-a uitat la stewardesă și i-a spus foarte clar:

— Sunt însurat, am o amantă și am o prietenă constantă. Acum caut doar o tipă cu care să mă distrez puțin.

Era o insultă. Tânăra s-a înroșit și a șters-o să-i servească și pe ceilalți cu băuturi. Osano s-a instalat mai comod și a început să discute cu tipa operată, dându-i sfaturi pentru când se va regula după atâta timp.

— Ascultă, prima oară n-ar trebui s-o faci de-a dreptul. Pentru tip nu va fi prea grozav, căci vei fi puțin speriată. Ar fi mai bine ca tipul să-ți dea limbi când ești pe jumătate adormită. Ia un somnifer și, când începi să moțâi, tipul începe să te lingă. Și ia un tip care se pricepe la așa ceva, care să fie un artist.

Femeia s-a înroșit puțin. Osano a rânjit; știa ce face. M-am simțit și eu puțin jenat. Întotdeauna mă îndrăgosteam puțin de femeile necunoscute care îmi plăceau. De obicei, îmi trecea cam după o oră și știam că așa se va întâmpla și cu această doamnă. Îmi dădeam seama că tipa se gândea cum să-l determine pe Osano să facă ceea ce-i spusese. Nu știa că este prea bătrână pentru el, că Osano se juca doar, ca s-o agațe pe tânăra stewardesă.

Zburam cu nouă sute cincizeci de kilometri pe oră, dar nu simțeam nimic. Osano începuse să se îmbete și lucrurile au început să meargă prost. Femeia se chelise, se plângea că o să moară și unde să-l găsească pe tipul care să-i dea limbi așa cum trebuia. Asta l-a enervat pe Osano, care i-a spus:

— Poți oricând să joci Asul cel Mare.

Bineînțeles că femeia nu știa despre ce era vorba. Dar a înțeles că este trimisă la plimbare și expresia îndurerată de pe fața ei l-a enervat și mai rău pe Osano. A comandat încă ceva de băut și stewardesa, geloasă și supărată că fusese ignorată, i-a adus paharul și s-a

îndepărtat în acel mod rece și insultător pe care îl folosesc tinerii ca să-și manifeste disprețul față de cei bătrâni. Osano își arăta vârsta în acea zi.

În acest moment și-a făcut apariția perechea cu câinele. Ei bine, de femeia asta nu mă voi îndrăgosti niciodată. Gura ei nemulțumită și fața bronzată artificial, de pe care orice rid fusese îndepărtat de bisturiul chirurgului, erau prea respingătoare, nu puteai să țeși o fantezie în jurul lor decât dacă erai sadic sau masochist.

Bărbatul ducea în brațe pudelul cel frumos, căruia îi atârna limba de fericire. Ca de obicei, Osano a părut că nu-i observă, deși cei doi i-au aruncat priviri care arătau că știau cine este. Probabil, de la televizor. Osano apăruse la televiziune de peste o sută de ori și mereu se făcuse interesant într-un fel prostesc, care îi scădea valoarea adevărată.

Cei doi au comandat băuturi. Femeia i-a spus ceva bărbatului și acesta, ascultător, a dat drumul cățelușului. Pudelul a rămas lângă ei, apoi a dat o tură, mirosindu-i pe oameni și scaunele din salon. Știam că Osano nu suportă animalele, dar nu a dat semne că observă pudelul care îi adulmeca picioarele. A continuat să discute cu femeia operată de inimă. Femeia s-a aplecat să aranjeze funda roz de pe capul cățelului și acesta i-a lins mâna cu limba lui mică și roz. N-am înțeles niciodată treaba cu animalele, dar pudelul ăsta, într-un fel caraghios, mi se părea sexy. M-am întrebat ce se întâmplă cu acea pereche cu fețele acre. Cățelul s-a învârtit prin salon, apoi s-a întors lângă stăpânii săi și s-a așezat pe picioarele femeii. Tipa și-a pus niște ochelari cu lentile întunecate, care păreau amenințatori. Când stewardesa i-a adus băutura, i-a spus ceva acesteia. Fata a privit-o uimită.

*

Cred că acesta a fost momentul când am început să devin puțin nervos. Știam că Osano era cu capsă pusă că nu-i plăcea să fie închis într-un avion, că nu-i plăcea să converseze cu o femeie pe care nu voia s-o reguleze. El, de fapt, se gândea cum s-o bage pe tână stewardesă într-o toaletă și să i-o tragă scurt și sălbatic. Stewardesa mi-a adus băutura și s-a aplecat să-mi șoptească ceva la ureche. Am observat că Osano era gelos. Credea că fata se dă la mine și, mai mult decât orice, asta era o insultă la adresa faimei lui. Putea să înțeleagă că fata își dorea un tip mai tânăr și care arăta mai bine ca el, dar nu că îi ignoră faima.

Dar tânăra îmi șoptea despre alt fel de necazuri.

— Femeia aceea vrea să-i spun domnului Osano să-și stingă trabucul. Spune că îi deranjează câinele.

Iisuse Hristoase! Câinele nici n-ar fi trebuit să fie în salon, plimbându-se în voie. Ar fi trebuit să fie în cușca lui, toată lumea știa asta. Fata m-a întrebat în șoaptă:

— Ce să fac?

Bănuiesc că ceea ce a urmat a fost parțial din vina mea. Știam că Osano putea s-o ia razna în orice clipă. Dar am fost întotdeauna curios la reacțiile oamenilor. Voiam să văd dacă stewardesa va avea tupeul să-i spună unui tip ca Osano să stingă unul din trabucurile sale preferate din cauza unui afurisit de câine. Mai ales că Osano își luase bilet la clasa întâi doar ca să poată fuma în salon. Și voiam ca Osano s-o pună la punct pe această femeie obraznică. Eu mi-aș fi stins trabucul și aș fi lăsat-o moartă. Dar îl cunoșteam pe Osano, mai curând s-ar fi prăbușit avionul cu el decât să nu reacționeze.

Stewardesa aștepta să-i răspund. Am ridicat din umeri.

— Fă ceea ce meseria te obligă să faci.